

Sygnatura akt I C 1387/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 maja 2017r

sprawy

z powództwa **B. K. (...)**

przeciwko pozwanej **M. W. (...)**

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. nie obciąża w całości powódki kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1387/16

UZASADNIENIE

W dniu 4 maja 2016r. powódka B. K. skierowała do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej M. W. kwoty 20.000zł tytułem zachowku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zwolnienia w całości od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w dniu 10 lutego 2000r. jej rodzice J. B. i A. B. darowali swojej wnuczce – pozwanej M. W. samodzielny lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...). J. B. zmarł w dniu 13 maja 2000r., a powódka o tytule swojego powołania do spadku dowiedziała się w dniu 10 kwietnia 2014r. kiedy Sąd Rejonowy w Kaliszu postanowieniem w sprawie o sygn. akt I Ns 420/14 zmienił postanowienie z dnia 9 listopada 2001r. w sprawie o sygn. akt I Ns 1152/01. Powódka odwołała się również do przepisów art. 994 § 1 kc i art. 991 § 1 kc.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I C 1387/16 zwolnił w całości powódkę od kosztów sądowych i oddalił jej wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

W odpowiedzi na pozew pozwana M. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana podniosła zarzut zawyżenia wartości dochodzonej pozvem kwoty pieniężnej oraz zarzut przedawnienia odwołując się do treści art. 1007 § 2 kc.

W piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2017r. pozwana wskazała również, iż w realiach niniejszego postępowania nie powstały okoliczności uzasadniające jej subsydiarną odpowiedzialność z tytułu zachowku na podstawie art. 1000 kc, a także że powództwo nie podlega uwzględnieniu przy zastosowaniu klauzuli generalnej z art. 5 kc.

W piśmie procesowym z dnia 15 marca 2017r. powódka B. K. wniosła o przyznanie do postępowania po stronie pozwanej B. P..

W dniu 26 maja 2017r. B. P. złożyła negatywne oświadczenie co do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta ubocznego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka B. K. jest córką J. B. i A. B., natomiast pozwana M. W. wnuczką w/w i córką B. P..

W dniu 10 lutego 2000r. J. B. i A. B. darowali pozwanej M. W. własność lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w K. przy ul. (...). Wartość darowizny oznaczono na kwotę 20.000zł.

J. B. zmarł w dniu 13 maja 2000r. Nie pozostawił testamentu. Do kręgu spadkobierców ustawowych po J. B. należą żona - A. B. oraz córki – powódka B. K. i B. P..

J. B. przed śmiercią rozporządzał należącymi do niego składnikami majątkowymi, w tym na rzecz powódki B. K.. W skład spadku po J. B. wchodziły udział we współwłasności nieruchomości oraz długi spadkowe z tytułu należności publicznoprawnych na rzecz Skarbu Państwa i wierzytelności z tytułu zobowiązań spadkodawcy.

W dniu 1 października 2001r. matka powódki A. B. skierowała do tut. Sądu wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po ojcu powódki J. B. na podstawie ustawy pomijając w jego treści powódkę jako jego spadkobierczynię ustawową.

Na rozprawie w dniu 9 listopada 2011r. A. B. złożyła zapewnienie spadkowe, iż do kręgu spadkobierców ustawowych należy tylko ona i jej córka B. P., a w/w potwierdziła tą okoliczność.

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2001r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Ns 1152/01 stwierdził, iż spadek po J. B. na podstawie ustawy nabyli żona A. B. i córka B. P. w udziałach każda z nich w 1/2 części.

Powyższe orzeczenie zostało zmienione postanowieniem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 10 kwietnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I Ns 420/14 w ten sposób, że stwierdzono, iż spadek po J. B. na podstawie ustawy nabyli żona A. B. oraz córki B. P. i B. K. każda z nich w udziale 1/3 części.

(kopia odpisu skróconego aktu urodzenia k. 3, kopia aktu notarialnego k. 4-8, kopia postanowienia k. 9, kopia wniosku k. 10, kopia postanowienia k. 36, kopia ugody k. 37-39, kopia rachunku i dowodów nadania k. 54, wydruk z korespondencji e – mail k. 55, 81 – 84, z akt SR w Kaliszu Ns 1152/2001: wniosek k. 1-4, protokół k. 8-9, postanowienie k. 10, z akt SR w Kaliszu I Ns 420/14: wniosek k. 2-9, postanowienie k. 17, zeznania świadka B. P. k. 91v -92v 00:31:09-00:59:28, zeznania świadka M. P. k. 92v -93 00:59:28-01:25:00 częściowo przesłuchanie powódki B. K. k. 47v, 114v – 115v, przesłuchanie pozwanej M. W. k. 47v – 48, 115v – 116)

W wyniku spadkobrania powódka B. K. nabyła udział wynoszący 1/6 części we współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości Z., gm. B., pow. (...), woj. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...), o pow. 0,8000ha, dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...).

(wydruk z elektronicznej księgi wieczystej k. 70-74)

Poza opisanym wyżej sprawami w stosunku do powódki toczyły się jeszcze inne postępowania o stwierdzenie nabycia spadku inicjowane przez wierzycieli spadkodawcy J. B..

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Ns 585/03 stwierdził, iż spadek po J. B. na podstawie ustawy nabyli żona A. B. oraz córki B. P. i B. K. każda z nich w udziale 1/3 części. Powódka B. K. posiadała wiedzę o tym postępowaniu, otrzymała w tym zakresie stosowną korespondencję sądową.

Postanowieniem z dnia 18 maja 2009r. Sąd Rejonowy w Kaliszu w sprawie o sygn. akt I Ns 144/05 stwierdził, iż spadek po J. B. na podstawie ustawy nabyli żona A. B. oraz córka B. K. każda z nich w udziale 1/2 części.

(z akt SR w Kaliszu I Ns 585/2003: wniosek k. 1-7, dokument zpo k. 80, postanowienie k. 107, z akt SR w Kaliszu I Ns 144/2005: wniosek k. 1-8, postanowienie k. 133)

Przed śmiercią spadkodawca J. B. posiadał wymagalne zobowiązania pieniężne. Były one przedmiotem postępowań jurysdykcyjnych w postępowaniu o zapłatę oraz o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu wskutek przejścia uprawnień na inną osobę, które stanowiły podstawę wszczęcia i prowadzenia postępowań egzekucyjnych.

(kopia dokumentów z akt komorniczych k. 75-76, z akt SR w Łodzi XVIII Ng 2637/99: nakaz zapłaty k. 27, z akt SR w Łodzi XIII GCo 242/10: postanowienie k. 13, z akt Km 1376/10: wniosek k. 1, z akt Km 1835/05: wniosek k. 1)

Sąd odmówił atrybutu wiarygodności wypowiedziom powódki w zakresie jej twierdzenia, iż nie posiadała wiedzy odnośnie rozporządzania przed śmiercią przez spadkodawcę J. B. składnikami majątkowymi, w szczególności przedmiotowym lokalem mieszkalnym, że nie miała wiadomości, że jej matka A. B. złożyła wniosek o stwierdzenie nabycia spadku, w którym pominęła powódkę jako spadkobierczynią ustawową, że o postępowaniu spadkowym w sprawie o sygn. akt I Ns 1151/02 dowiedziała się dopiero w 2014r., a w sprawie I Ns 585/03 w roku 2014 lub 2015.

Przede wszystkim konstatacja ta pozostaje w opozycji do dokumentarnego i osobowego materiału dowodowego, w tym dokumentów akt postępowania o sygn. akt I Ns 585/03 oraz przesłuchania pozwanej M. W. oraz zeznań świadków B. P. i M. P., które Sąd uznał w tym zakresie w całości za posiadające walor prawdziwości. W swoich depozycjach w/w wskazywali na stan wiedzy powódki dotyczący masy spadkowej, okoliczności i źródeł jej pozyskania, a także rozeznania w ogólnej sytuacji finansowej spadkodawcy i woli zwolnienia jej z partycypacji w istniejących obciążeniach. Należy przy tym mieć na uwadze, iż do roku 2013 – 2014 w/w osoby utrzymywały poprawne stosunki rodzinne i komunikowały sobie, czy to w sposób bezpośredni, czy też na odległość wszelkie wiadomości, w tym również te mające za przedmiot kwestie finansowe oraz postępowania sądowych i egzekucyjnych dotyczących osoby spadkodawcy i jego majątku. Ponadto zachowania J. B. i A. B., którzy posiadali świadomość swojej sytuacji ekonomicznej i grożącej niewypłacalności podejmowali działania w zakresie przesunięć majątkowych zamierzając uniknąć w ten sposób ryzyka ich zajęcia oraz egzekucji. Powyższe znajduje również wyraz w zachowaniu matki powódki A. B. i siostry B. P., które w postępowaniu w sprawie I Ns 1151/02 złożyły i potwierdziły nieprawdziwe zapewnienie spadkowe, co do kręgu spadkobierców ustawowych. Niezależnie od powyższego powódka pozyskała wiadomości o swoim spadkobranii i jego podstawie będąc prawidłowo i skutecznie zawiadomiona o czynnościach procesowych w postępowaniu w sprawie o sygn. akt I Ns 585/03.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia.

Stosownie do treści art. 117 § 2 kc po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Prawo do powołania się na zarzut przedawnienia jest prawem podmiotowym. Konstytutywny element przedawnienia wskazuje art. 117 § 2 kc, a mianowicie po upływie przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Powstanie „stanu przedawnienia”, wyrażającego się w możliwości podniesienia zarzutu przedawnienia wymaga spełnienia dwóch przesłanek, tj. istnienia roszczenia, któremu zarzut przedawnienia ma być przeciwstawny oraz upływ określonego czasu.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok. s.apel. w Katowicach

z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406). Terminem przedawnienia jest taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Przepisem szczególnym w stosunku do art. 118 kc jest art.1007 kc.

Stosownie do treści art. 1007 § 1 kc roszczenia uprawnionego z tytułu zachowku oraz roszczenia spadkobierców o zmniejszenie zapisów zwykłych i poleceń przedawniają się z upływem lat pięciu od ogłoszenia testamentu, natomiast na podstawie art. 1007 § 2 kc roszczenie przeciwko osobie obowiązanej do uzupełnienia zachowku z tytułu otrzymanych od spadkodawcy zapisu windykacyjnego lub darowizny przedawnia się z upływem lat pięciu od otwarcia spadku.

Przepis art. 1007 kc stanowi również *lex specialis* wobec art. 120 kc, który w sposób ogólny określa początek biegu terminu przedawnienia (wyr. SN z 24.6.2004 r., III CK 127/03, OSN 2005, Nr 6, poz. 110; wyr. SN z 22.5.2013 r., III CSK 319/12, Biul. SN 2013, Nr 9). Reguła wyrażona w art. 1007 kc jest jednoznaczna. Bieg terminu przedawnienia roszczenia o zachówek rozpoczyna się a tempore facti od dnia ogłoszenia testamentu. Tym samym dla ustalenia chwili, od której rozpoczyna bieg przedawnienie, nie ma znaczenia ani termin wymagalności (art. 120 § 1 kc), ani potencjalnej wymagalności (art. 120 § 2 kc) roszczenia o zachówek. W wypadku roszczenia do subsydiarnie odpowiedzialnego obdarowanego termin płynie również od otwarcia spadku. Taki sam termin należy przyjąć dla roszczenia zachowkowego przy dziedziczeniu ustawowym. Do biegu terminu przedawnienia stosuje się ogólne przepisy o zawieszeniu i przedawnieniu biegu terminu przedawnienia. Do przerwania biegu przedawnienia roszczenia o zachówek stosuje się art. 123 kc. Bieg terminu przedawnienia przeciwko obdarowanemu nie rozpoczyna się z tych samych przyczyn, które dotyczą roszczeń z art. 1007 § 1 kc.

Przepis art. 1007 kc, dotyczący przedawnienia roszczenia o zachówek, nie reguluje wprost sytuacji, w której roszczenia tego dochodzi powołany do dziedziczenia spadkobierca ustawowy przeciwko innemu spadkobiercy ustawowemu także powołanemu do spadku, jednak w literaturze i orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że do takiej sytuacji ma zastosowanie, w drodze analogii, art. 1007 § 2 kc (wyrok SN z dnia 10 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt V CSK 283/10, opubl. L.).

Przepis art. 1007 § 1 kc został zmieniony przez wydłużenie terminu przedawnienia roszczeń w nim przewidzianych z trzech do pięciu lat. Nastąpiło to z dniem 23 października 2011r. na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 2011r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 85, poz. 458), który stanowi, że do roszczeń wskazanych w art. 1007 kc, powstałych przed wejściem w życie ustawy nowelizacyjnej i w tym dniu jeszcze nie przedawnionych, stosuje się przepisy art. 1007 kc w brzmieniu nadanym tą ustawą. Do dnia 22 października 2011r. roszczenie o zachówek dochodzone przez powołanego do dziedziczenia spadkobiercę ustawowego przeciwko innemu spadkobiercy ustawowemu powołanemu do spadku ulegało zatem przedawnieniu z upływem trzech lat od otwarcia spadku, a od dnia 23 października 2011r. roszczenie takie ulega przedawnieniu z upływem pięciu lat od otwarcia spadku.

Brak jest podstaw do przesuwania początku biegu terminu przedawnienia roszczeń uprawnionego z tytułu zachowku na moment ustalenia postanowieniem sądu, kto jest spadkobiercą testamentowym, wyjaśnienia ważności poszczególnych testamentów oraz tego komu ze spadkobierców ustawowych przysługują roszczenia o zachówek – por. wyrok SA w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2013r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 1067/12, opubl. L..

W warunkach niniejszej sprawy spadkodawca nie pozostawił testamentu, zatem powódka nabyła prawo do spadku po ojcu, jako jego spadkobierczyni ustawowa. Jej prawo do zachowku nie wynika z pozbawienia jej prawa do dziedziczenia

ustawowego, lecz z tego, że w wyniku likwidacji masy spadkowej na skutek dokonanej przez spadkodawcę darowizny nie otrzymała należnego jej zachowku, mimo powołania do dziedziczenia.

Jak przyjmuje się w literaturze i orzecznictwie, sytuacja taka uzasadnia powstanie roszczenia o zachówek na podstawie art. 991 § 2 kc (por. wyrok SN z dnia 7 lipca 1964r. w sprawie o sygn. akt I CR 691/63, opubl. OSNCP 1965, nr 9, poz. 143, wyrok SN z dnia 13 lutego 2004r. w sprawie o sygn. akt II CK 444/02, opubl. OSP 2007, nr 4, poz. 51, wyrok SN z dnia 30 stycznia 2008r. w sprawie o sygn. akt III CSK 255/07, opubl. OSNC 2009, nr 3, poz. 47, postanow. SN z dnia 30 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt III CZP 136/10, opubl. L.).

Roszczenie powódki o zachówek powstało przed wejściem w życie ustawy nowelizacyjnej i w dniu jej wejścia w życie było już przedawnione według art. 1007 § 2 kc w dawnym brzmieniu, gdyż termin trzech lat od otwarcia spadku minął z dniem 13 maja 2003r., a pozew w sprawie o zachówek powódka wniosła w dniu 4 maja 2016r.

Z uwagi na podmiot, od którego powódka domaga się zapłaty zachowku, to jest od obdarowanej nie wystąpiła też okoliczność przewidziana w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013r. w sprawie o sygn. akt III CZP 53/13, opubl. L., z której wynika, iż złożenie przez uprawnionego do zachowku wniosku o stwierdzenie nabycia spadku na podstawie ustawy przerywa bieg terminu przedawnienia jego roszczenia o zachówek należny od spadkobiercy ustawowego albowiem stanowisko to odnosi się wprost do roszczenia o zachówek spadkobiercy ustawowego powołanego do dziedziczenia z ustawy przeciwko innemu spadkobiercy ustawowemu – por. wyrok SN z dnia 11 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I CSK 753/13, opubl. L..

Nie ma też znaczenia, czy uprawniony dowiedział się o otwarciu spadku, czy wie, o swoim uprawnieniu ani osobie zobowiązanej. Nie ma znaczenia, czy uprawniony wie o darowiznie. Nie ma znaczenia, czy spadkodawca pozostawił testament. W każdym bowiem wypadku przedawnienie roszczenia przeciw obdarowanemu biegnie od otwarcia spadku.

Nie można oczywiście wykluczyć, że w sytuacji, gdy uprawnionym do zachowku jest spadkobierca ustawowy, początek biegu terminu przedawnienia będzie podlegał modyfikacji w stosunku do określonego art. 1007 § 2 kc i będzie się wiązał z datą wydania postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku. Będzie to dotyczyło jednak sytuacji wyjątkowych, przy których istniałyby podstawy do uznania, iż dopiero z tą chwilą uprawniony zyskał podstawę do dochodzenia zachowku, przy czym okoliczność ta nie wystąpiła w przedmiotowym postępowaniu – por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1295/14, opubl. L..

Bez znaczenia dla ustalenia daty początkowej biegu terminu przedawnienia z art. 1007 kc pozostaje także okoliczność, iż w wyniku postępowania opartego na podstawie art. 679 kpc doszło do zmiany treści postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku i w zmodyfikowanym orzeczeniu uwzględniono również udział spadkowy przysługujący powódce jako spadkobiercy ustawowemu, w szczególności wobec stwierdzenia, iż powódka posiadała bezpośrednią i weryfikowalną wiedzę o otwarciu spadku, o podstawie spadkobrania i o kręgu spadkobierców – por. uchwała SN z dnia 21 kwietnia 1967r., w sprawie o sygn. akt III CZP 29/67, opubl. L..

Niezależnie od powyższego podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia nie nosi cech nadużycia praw w rozumieniu art. 5 kc.

Dokonując oceny, czy zgłoszenie zarzutu przedawnienia roszczenia o zachówek stanowi nadużycie prawa według art. 5 kc, Sąd nie pomijał okoliczności, iż prawa osoby uprawnionej do zachowku służy urzeczywistnieniu obowiązków moralnych, jakie spadkodawca ma wobec swoich najbliższych albowiem etyczny charakter instytucji zachowku ma wpływ na ocenę roszczenia z punktu widzenia zasad współżycia społecznego, o których mowa w art. 5 kc.

Dla oceny, czy podniesiony zarzut przedawnienia nie nosi znamion nadużycia prawa, Sąd rozważył charakter dochodzonego roszczenia, przyczyny opóźnienia i jego nadmierności. W rozpoznawanej sprawie przedmiotem ochrony jest majątek i dochodzone roszczenie nie zasługuje na tak wzmożoną ochronę, jak np. roszczenia, gdzie przedmiotem ochrony jest człowiek, jego przeżycia psychiczne i integralność cielesna, a więc dobra i wartości wyżej

rangi związane z czynem niedozwolonym na osobie i ochroną niektórych dóbr osobistych – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 25 października 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 607/13, opubl. L..

Odmowa udzielenia ochrony prawnej na podstawie art. 5 kc jest uzasadniona również nie istnieniem w realiach niniejszego postępowania okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle powszechnie uznawanych w społeczeństwie wartości. Zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 kc są bowiem pojęciem pozostającym w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności danej sprawy i w takim całościowym ujęciu wyznaczają podstawy, granice i kierunki jej rozstrzygnięcia w wyjątkowych sytuacjach, które przepis ten ma na względzie.

Jakkolwiek stosowanie art. 5 kc do instytucji zachowku nie jest ex lege wyłączone, jednak tylko w sytuacjach skrajnych można tę normę stosować, co nie zostało wykazane w niniejszym postępowaniu przez stronę powodową – por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 7 listopada 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 580/12, opubl. L..

Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc).

Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

O kosztach procesu w związku z oddaleniem powództwa orzeczono na podstawie art. art. 102 kpc.

Przepis art. 102 kpc ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Szczególnie uzasadnione wypadki, o których mowa w art. 102 kpc zaistniały w stosunku do powódki. Do kręgu tych wypadków należą okoliczności zarówno związane z samym przebiegiem procesu, jak i leżące na zewnątrz. Sąd stosując opisaną instytucję brał pod uwagę sytuację wynikającą z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu oraz sytuację majątkową i życiową strony powodowej, co daje asumpt do stwierdzenia, iż powódka nie jest w stanie takich kosztów ponieść – por. wyrok s.apel. w Katowicach z dnia 13 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 596/14, opubl. LEX nr 1621084, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 11 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 209/14, opubl. LEX nr 1506655.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.